

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.208/2010/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. évi szeptember hó 13. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. évi március hó 24. napján kihirdetett 13.B.1488/2009/11. számú ítéletét I.r. vádlottal szemben **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző, a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti tártettesi minőségben elkövetett garázdaság vétségének minősíti.

A büntetését 6 (hat) hónap fogházbüntetésre, a próbaidő tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

A bűnjelként lefoglalt vasrúd elkobzását mellőzi és azt II.r. vádlott részére rendeli kiadni.

A vádlott által viselendő bűnügyi költség összegét 24.500 (Huszonnégyezer-ötszáz) forintba változtatja.

I.r. vádlott rendelkező részben szereplő személyi adatainál a személyazonosító okmány számát, az ... számot is megjelöli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r. vádlott tekintetében **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.800 (Hatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság 2010. évi március hó 24. napján kihirdetett 13.B. 1488/2009/11. sorszámú ítéletével I.r. és II.r. vádlottak bűnösségét testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1) bek. (6) bek. I. fordulat) állapította meg, amelyet II. rendű vádlott bűnsegédként követett el. Ezért I.r. vádlottat két évi, végrehajtásában három évi próbaidőre felfüggesztett börtönre, II.r. vádlottat egy évi, végrehajtásában két évi próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

A bűnjelként lefoglalt vasrudat elkobozta, s külön-külön kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, ellene - törvényes határidőn belül - kizárólag I.r. vádlott védője jelentett be fellebbezést, enyhítés érdekében. Ekként II.r. vádlott tekintetében a határozat elsőfokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 433/2010. számú átiratában a bejelentett fellebbezést alaptalannak tartva, az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárás eredményeként, a bizonyítékok mérlegelésével megállapított - egyébként fellebbezéssel nem támadott - tényállás megalapozott, amelyből okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére, akinek cselekményét törvényesen minősítette. A hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi tényezők figyelembevételével kiszabott büntetés megfelelő, lényeges enyhítésére nincs indok.

I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint a környék veszélyessége miatt hasonló problémák napirenden vannak és a kés felbukkanása után az I.r. vádlott a rendrakás érdekében lépett fel, amelybe a kölcsönös védelemre kialakult együttműködésnek megfelelően a II.r. vádlott is beavatkozott.

Mind a szabadságvesztés, mind a felfüggesztés próbaidejének mérséklését kérte.

A bejelentett védői perorvoslat - más okból - megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a védő által bejelentett fellebbezés alapján a fellebbezéssel érintett I.r. vádlott vonatkozásában a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le a bizonyítási eljárást.

A tárgyaláson kihallgatott vádlottakkal, tanúkkal és szakértővel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. A vádlottakat kiiktatták az eljárás során gyakorolható jogaikra, amelyet maradéktalanul érvényesíthettek. A közterületen készült videofelvételeket a tárgyaláson a bíróság lejátszotta. Eljárási hibát a másodfokú bíróság nem észlelt és ilyet az eljárás résztvevői sem kifogásoltak.

Annak ellenére azonban, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, az ítéletének tényállásában és indokolásában eltérő tényállást állapított meg, illetve saját tényállásához képest is ellenkező megállapításokat tett.

Bár a Fővárosi Bíróság (ítéletének 10. oldal utolsó bekezdésében) maga is utal rá, miszerint kivételes helyzetet teremtett, hogy a vádbeli eseményeket illetően objektív

tények állnak rendelkezésre és a vallomások valóságtartalma ennek tükrében volt vizsgálendő, - az általa megállapított (a vádirattal szó szerint megegyező) tényállás mégsem a videofelvételnek megfelelő tartalommal állapítja meg a vádbeli eseményeket, s ezzel ellentmond az ítélet indokolásában foglaltaknak, amely azt hangsúlyozza, hogy a videofelvétel objektíven rögzíti a történeteket.

Valójában sem a tényállás, sem az indokolás nem felel meg maradéktalanul a térfelügyelő kamera felvételeken látható történésnek.

El kell különíteni a cselekménysorozat két részét. Az ítélet 2. oldalának ötödik és hatodik bekezdéseiben részletezett első cselekményrész azzal fejeződött be, hogy sértett 1. feleségével elindult a N. utca irányába.

Az ezt követően történtek, azaz a második cselekményrész tekintetében megállapított tényállás, valamint I.r. vádlott előéletével kapcsolatos megállapítás (mivel erkölcsi bizonyítványa - a terhelt saját nyilatkozatától eltérően - korábbi bírósági elmarasztalást nem tartalmaz) iratellenes, így az ítélet a Be. 351. §-ának (2) bekezdés c/ pontja szerinti megalapozatlanságban szenved.

A másodfokú bíróság ezért a tényállást a Be. 352.§-ának (1) bek. a/ pontja szerint, az iratok tartalma (a térfelügyelő kamerák felvételei, valamint a vádlott erkölcsi bizonyítványa) alapján a személyi részben, illetve a történeti tényállásban az alábbiak szerint helyesbíti:

A második cselekményrész tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldal utolsó valamint 3. oldal első és második bekezdéseiben írttal szemben - az iratok részét képező videofelvételnek megfelelően - az alábbi tényállás állapítható meg:

Sértett 1 a feleségével együtt több méterre eltávolodott a cselekmény helyszínétől, az elmenetelben a vádlottak nem akadályozták, ők a házaspártól elfordulva az ellenkező irányba indultak. Sértett 1, akit felesége hiába igyekezett visszaráncigálni, váratlanul visszafordult, ruházatából zsebkést vett elő, amelyet kinyitott, majd kitépve magát az asszony kezei közül futva indult vissza a vádlottak felé. Ezt észlve a vádlottak, egymástól eltérő irányba futva menekültek. Sértett 1 I.r. vádlottat kergette, de nem sikerült utolérnie. II.r. vádlott egy parkoló autó takarásában bújt el. Ekkor Sértett 1 késsel támadt a jármű mögé rejtőző II.r. vádlottra, miközben Sértett 2 a kezében kést tartó férje és a vádlott közé állt, hogy Sértett 1t csitítva megvédje a vádlottat. Ekkor érkezett a helyszínre I.r. vádlott, aki a nála lévő rolóhúzó vasrúddal II.r. vádlott védelmében nem nagy erővel fejen ütötte Sértett 1t, aki. még ettől sem hátrált meg, hanem I.r. vádlottat támadta a felemelt kezében tartott késsel, mire I.r. vádlott a vasrúddal nagy erejű ütést mért a jobb mellkasfelére. Sértett 1 nyomban az ütés helyéhez kapott, s fájdalmat mutatva, görnyedezve az időközben helyszínre érkezett rendőrségi gépkocsinhoz ment, s a nála lévő 7 cm-es pengenhosszúságú zsebkését a földre dobta.

I.r. vádlott nem szerepel a bűnügyi nyilvántartásban.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában nem választotta el egymástól a két jól elkülöníthető cselekményrészt és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádbeli időben végig Sértett 1t érte jogtalan támadás. Evonatkozásban mellőzni kellett az ítélet indokolásából a 9. oldal második és harmadik bekezdéseit, mivel azok sem a videofelvételnek, sem a vallomásoknak nem felelnek meg.

Mivel felmerült a jogos védelmi helyzet, - amelynek vizsgálata kapcsán a kitérés kötelezettség szóba sem jöhetett, - nem volt mellőzhető a kétmozzanatú cselekmény mindkét részénél a legapróbb momentumok elemzése annak érdekében, hogy kit ért jogtalan támadás, illetve lehetett-e szó kölcsönös támadásról.

Kölcsönös támadásról egyik mozzanat kapcsán sem lehet szó.

Az első részben - amikor Sértett 1 kifogásolta, hogy I.r. vádlott az üzlet előtt fekvő hajléktalanba belerúgott, majd emiatt előbb I.r. vádlott mellkason rúgta, ezt követően pedig II.r. vádlott arcán megütötte őt - Sértett 1 sértett semmilyen támadó magatartást nem tanúsított a vádlottakkal szemben, őt érte a vádlottak részéről jogtalan támadás.

A sértett azonban csak addig volt jogos védelmi helyzetben, amíg a vádlottak ellene intézett jogtalan támadása tartott. Miután a sértett akadálytalanul elindult és valamelyest el is távolodott a bűncselekmény helyszínétől, a vádlottak részéről már őt fenyegető támadás nem állt fenn. Ebből adódóan - mivel a jogos védelem időbeli túllépése nem ismert - ezzel a jogos védelmi helyzete megszűnt.

A második részben a bűncselekmény helyszínére emberi élet kioltására alkalmas eszközzel visszatérő és mindkét vádlottat üldözőbe vevő Sértett 1 vált támadóvá, s a feljűk közvetlen közelből kitartóan késsel hadonászó Sértett 1 támadását I.r. vádlott - egy ugyancsak emberi élet kioltására alkalmas eszközzel - hárította el II.r. vádlott ekkor egyáltalán nem bántalmazta Sértett 1t,

I.r. vádlott cselekménye szükséges, arányos és indokolt volt, ezt Sértett 1 felesége is így látta, amikor igyekezett megakadályozni a késsel történt támadást. A kiserejű, a fejen sérülést sem okozó ütest követően Sértett 1 folyamatosan élet kioltására alkalmas eszközzel támadta I.r. vádlottat, így az ezt elhárító, bordára mért ütés szintén arányos, szükséges és indokolt volt.

Sértett 1 életveszélyes sérülése (a sorozat-bordatörés következtében kialakult vérgyülem tekintetében) az elsőfokú bíróság nem foglalt állást abban, hogy azt rúgás vagy a rolóhúzó vasrúddal történt ütés okozta-e. Ezzel kapcsolatban az orvosszakértői véleményben foglaltakra hivatkozott, miszerint a törést direkt erőbehatás, valószínűsíthetően rúgás okozta, s egyéb külsérelmi nyomok hiányában valószínűtlen, hogy rendőri intézkedés során, földre vitel kapcsán keletkezhetett volna.

A szakértő viszont nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a sérülés eszközös ütés következtében állt elő. A szakértő nem ismerte a történekről készült videofelvétel tartalmát, amelyen jól látható, hogy a rúgás után fürgén elfutó sértett, az oldalát rúddal ért ütés után nyomban a sérülés helyéhez kapott, rögtön jelét adva, hogy észleli a sorozat-bordatöréssel köztudomásúan együtt járó légzési nehézséget és fájdalmat. Mivel a kétséget kizáróan nem bizonyított tény - a Be. 4.§ (2) bekezdése értelmében - a vádlott terhére értékelni nem lehet, a fentiek alapján a másodfokú bíróság arra vont következtetést, hogy Sértett 1 az életveszélyes sérülést a bordáját vasrúddal ért ütéskor szenvedte el.

I.r. vádlott ekként - a büntethetőséget kizáró ok, a Btk. 29.§ (1) bekezdése szerinti jogos védelmi helyzet miatt - az életveszélyes sérülés okozásáért nem tehető felelőssé.

Felmentésére ugyanakkor tettazonosság miatt nem kerülhetett sor. (Be. 2.§ (4) bek.) Az ellenük intézett támadást megelőzően tanúsított magatartásuk alkalmas volt rá, hogy a másodfokú bíróság más bűncselekményben állapítsa meg a fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségét.

Az első cselekményrészben a vádlottak a nyílt utcán, megbotránkoztató módon akarategységben bántalmazták Sértett 1t, amely cselekményük kihívóan közösség-ellenes, erőszakos magatartás volt. Ekörben nem bír jelentőséggel, hogy ez az adott helyen mennyiben tekinthető szokásos viselkedésnek, vagy, hogy az arra járók érzékenységet mennyiben sértette.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján I.r. vádlott cselekvőségét a Btk. 271.§-ának (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétségének minősítette, amelyet a Btk. 20.§-ának (2) bekezdése szerint társtettesként valósított meg.

A megváltozott tényállás tükrében II.r. vádlott cselekményének minősítése nem felel meg az anyagi jogi szabályoknak, azonban fellebbezés hiányában ekörben a felülbírálatot végző bíróságnak változtatásra nem volt módja.

A bűnösnek kimondott I.r. vádlottnál a büntetés kiszabása körében releváns bűnösségi tényezők közül az elsőfokú bíróság ítéletéből mellőzni kellett, hogy a vádlott már állt bíróság előtt, továbbá a sértetti közrehatást, ugyanakkor jelentős nyomatékú enyhítő körülmény volt az elkövetés óta eltelt, az elévülési időt kétszeresen meghaladó, a vádlottnak fel nem róható időmúlás, míg súlyosít a társtettesi elkövetés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés céljának elérése érdekében helyesen alkalmazott I.r. vádlottal szemben szabadságvesztést. A büntetés mértéke azonban a megváltozott minősítésre és a bűnösségi tényezőkre is figyelemmel eltúlzott. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamár hat hónapi - a Btk. 44.§-a szerinti - fogházbüntetésre enyhítette, amelynek próbaidejét egy évre mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság a lefoglalt bűnjeltárgy elkobzásával kapcsolatos rendelkezése nem felel meg az anyagi jog szabályainak. Amennyiben a rolóhúzó vasrúd alkalmazására nem jogos védelmi helyzetben került volna sor, az eszköz - a Btk. 77.§ (1) bek. a/ pontja alapján - akkor sem lett volna elkobozható, mivel nem volt I.r.

vádlott tulajdona. A Be. 77.§ (3) bekezdése értelmében ugyanis, ha a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt tárgy nem az elkövető tulajdona, az akkor kobozható el, ha a tulajdonos az elkövetésről előzetesen tudott. Erre nézve pedig semmilyen adat nem merült fel az elsőfokú eljárásban.

A másodfokú eljárásban megállapított tényállás alapján az eszköz használatával I.r. vádlott nem követett el bűncselekményt, ezért - az elkobzást kimondó rendelkezést mellőzve, - annak lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján megszüntette és az eszközt a Be. 155.§ (2) bekezdése szerint a tulajdonosának rendelte kiadni.

Az elsőfokú eljárás során a I.r. vádlott által az államnak megfizetendő bűnügyi költség összegét a másodfokú bíróság az orvosszakértő közreműködésével felmerült bűnügyi költség reá eső részével csökkentette, mivel az a Be. 338.§ (2) bekezdésére figyelemmel, a Be. 339.§ (1) bekezdése szerint az államot terheli.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélet rendelkező része hiányosan tartalmazza I.r. vádlott Be. 117.§ (1) bekezdése szerinti személyi adatait. Ekörben a személyazonosító okmány számát pótolta.

Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372.§-ának (1) bekezdésén alapszik.

A Fővárosi Bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, ezért az ítélőtábla azt egyebekben - I.r. vádlottat érintően - a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetése alól a másodfokú bíróság - a Be. 381.§-ának (2) bekezdése alapján - mentesítette a vádlottat, mivel a védő fellebbezése eredményesnek bizonyult.

Budapest, 2012. év szeptember hó 13. napján

. Nehrer Péter
a tanács elnöke

. Sebe Mária
előadó bíró

. Hrabovszki Zoltán
bíró

A Fővárosi Bíróság 2011. évi március hó 24. napján kelt 13. B. 1488/2009/11. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 3.Bf.208/2010/10. számú ítéletével 2012. évi szeptember hó 13. napján I.r. vádlottat érintően jogerőre emelkedett és - a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével - végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. évi szeptember hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző